

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) č. 604/2013

ze dne 26. června 2013,

kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (přepřacované znění)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 78 odst. 2 písm. e) této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,

s ohledem na stanovisko Výboru regionů ⁽²⁾,

v souladu s řádným legislativním postupem ⁽³⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

(1) V nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států ⁽⁴⁾, by mělo být provedeno několik podstatných změn. Z důvodu srozumitelnosti a přehlednosti by uvedené nařízení mělo být přepřacováno.

(2) Společná azylová politika včetně společného evropského azylového systému je nedílnou součástí cíle Evropské unie spočívajícího v postupném vytváření prostoru svobody, bezpečnosti a práva otevřeného těm, kteří donuceni okolnostmi oprávněně hledají ochranu v Unii.

(3) Evropská rada se na zvláštním zasedání v Tampere ve dnech 15. a 16. října 1999 dohodla, že bude pracovat na vytvoření společného evropského azylového systému, založeného na úplném uplatňování a začlenění Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků ze dne 28. července 1951 ve znění Newyorského protokolu ze dne 31. ledna 1967 (dále jen „Ženevská úmluva“), tak aby nikdo nebyl vrácen zpět tam, kde by byl vystaven pronásledování, tj. na potvrzení zásady nenavracení. V tomto ohledu, a aniž jsou dotčena kritéria příslušnosti ve smyslu tohoto nařízení, jsou členské státy, které respektují zásadu nenavracení, pokládány za bezpečné země pro státní příslušníky třetích zemí.

(4) Podle závěrů z Tampere by měl tento společný evropský azylový systém v krátké době rovněž zahrnovat jasnou a proveditelnou metodu určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl.

(5) Tato metoda by měla být založena na objektivních a spravedlivých kritériích jak pro členské státy, tak pro dotčené osoby. Mělo by být zejména možné urychleně určit příslušný členský stát tak, aby byl zaručen účinný přístup k řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany a aby nebyl ohrožen cíl urychleného vyřízení žádostí o mezinárodní ochranu.

(6) Nyní byla dokončena první fáze vytváření společného evropského azylového systému, který by měl z dlouhodobého hlediska vést ke společnému azylovému řízení a jednotnému právnímu postavení platnému v celé Unii pro osoby, jimž byla poskytnuta mezinárodní ochrana. Evropská rada na svém zasedání dne 4. listopadu 2004 přijala Haagský program, který stanovuje cíle, které mají být provedeny v oblasti svobody, bezpečnosti a práva v letech 2005–2010. V této souvislosti Haagský program vyzval Evropskou komisi, aby ukončila hodnocení právních nástrojů první fáze a předložila Evropskému parlamentu a Radě návrhy právních nástrojů a opatření pro druhou fázi tak, aby byly přijaty do roku 2010.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 317, 23.12.2009, s. 115.

⁽²⁾ Úř. věst. C 79, 27.3.2010, s. 58.

⁽³⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 7. května 2009 (Úř. věst. C 212 E, 5.8.2010, s. 370) a postoj Rady v prvním čtení ze dne 6. června 2013 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku). Postoj Evropského parlamentu ze dne 10. června 2013 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku).

⁽⁴⁾ Úř. věst. L 50, 25.2.2003, s. 1.

(7) Evropská rada ve Stockholmském programu opětovně potvrdila svůj závazek dostat cíli, jimž je vytvořit v souladu s článkem 78 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „Smlouvy o fungování EU“) nejpozději do roku 2012 společný prostor ochrany a solidarity pro

osoby, jimž byla poskytnuta mezinárodní ochrana. Zdůraznila rovněž, že dublinský systém zůstává základem pro vytváření společného evropského azylového systému, neboť přesně určuje, který členský stát je příslušný pro posuzování žádostí o mezinárodní ochranu.

- (8) Zdroje Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu (dále jen „podpůrný úřad“) zřízeného nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 439/2010⁽¹⁾ by měly být k dispozici pro poskytování přiměřené podpory příslušným orgánům členských států, které mají provádět toto nařízení. Zejména by měl podpůrný úřad zajišťovat opatření v oblasti solidarity, jako je rezervní skupina pro otázky azylu v podobě azylových podpůrných týmů, které by měly být nápomocny členským státům, jež jsou vystaveny mimořádnému tlaku a v nichž se žadatelé o mezinárodní ochranu (dále jen „žadatelé“) nemohou dovolávat odpovídajících norem, zejména pokud jde o přijetí a ochranu.
- (9) S ohledem na výsledky hodnocení právních nástrojů první fáze lze v této fázi potvrdit zásady, ze kterých vychází nařízení (ES) č. 343/2003, a přitom provést na základě zkušeností nezbytná zlepšení, pokud jde o účinnost dublinského systému a v jeho rámci i o ochranu poskytovanou žadatelům o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že dobře fungující dublinský systém je pro společný evropský azylový systém velmi důležitý, měly by být jeho zásady a fungování podrobeny přezkumu v souvislosti s budováním jiných prvků společného evropského azylového systému a nástrojů solidarity Unie. V tomto nařízení by měl být stanoven zevrubný přezkum fungování dublinského systému na základě faktů týkajících se jeho právních, ekonomických a sociálních dopadů, včetně dopadů na základní práva.
- (10) Za účelem zajištění stejného zacházení pro všechny žadatele o mezinárodní ochranu a osoby, jimž byla tato ochrana poskytnuta, a souladu se stávajícím *acquis* EU v oblasti azylu, zejména se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany⁽²⁾, spadají do oblasti působnosti tohoto nařízení i žadatelé o doplňkovou ochranu a osoby, které mají na tuto ochranu nárok.
- (11) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijí-

mání žadatelů o mezinárodní ochranu⁽³⁾, by se měla použít na postup k určení příslušného členského státu podle tohoto nařízení, s výhradou omezení týkajících se uplatňování uvedené směrnice.

- (12) Kromě toho by se měla použít směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany⁽⁴⁾, aniž jsou jí dotčena ustanovení týkající se procesních záruk podle tohoto nařízení, s výhradou omezení týkajících se uplatňování uvedené směrnice.
- (13) V souladu s Úmluvou OSN o právech dítěte z roku 1989 a s Listinou základních práv Evropské unie by členské státy měly mít při uplatňování tohoto nařízení na mysli především nejlepší zájem dítěte. Při posuzování toho, co je v nejlepším zájmu dítěte, by členské státy měly zejména náležitě zohledňovat blaho a sociální vývoj nezletilé osoby, její bezpečnost a ochranu, názory úměrně jejímu věku a vyspělosti, jakož i její původní prostředí. Dále by měly být stanoveny určité procesní záruky pro nezletilé osoby bez doprovodu vzhledem k jejich mimořádné zranitelnosti.
- (14) V souladu s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a s Listinou základních práv Evropské unie by členské státy měly mít při uplatňování tohoto nařízení na mysli především respektování rodinného života.
- (15) Společné vyřizování žádostí o mezinárodní ochranu členů jedné rodiny jediným členským státem by mělo umožnit, aby byly žádosti posouzeny důkladně, aby byla ve vztahu k těmto členům přijata vzájemně si odpovídající rozhodnutí a aby nedocházelo k rozdělení členů jedné rodiny.
- (16) Za účelem zajištění úplného dodržování zásady zachování celistvosti rodiny a zásady respektování nejlepšího zájmu dítěte by se mělo stát závazným kritériem pro určení příslušnosti existence vztahu závislosti mezi žadatelem a jeho dítětem, sourozencem nebo rodičem z důvodu těhotenství nebo mateřství žadatele, jeho zdravotního stavu nebo vysokého věku. Pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, závazným kritériem příslušnosti by se měla stát také přítomnost rodinného příslušníka nebo příbuzného na území jiného členského státu, který se o něj může postarat.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 132, 29.5.2010, s. 11.

⁽²⁾ Úř. věst. L 337, 20.12.2011, s. 9.

⁽³⁾ Viz strana 96 v tomto čísle Úředního věstníku.

⁽⁴⁾ Viz strana 60 v tomto čísle Úředního věstníku.

- (17) Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchytil se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením.
- (18) S žadatelem by měl být proveden osobní pohovor, aby mohl být snadněji určen členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Jakmile je podána žádost o mezinárodní ochranu, měl by být žadatel informován o použití tohoto nařízení a o skutečnosti, že může v průběhu pohovoru poskytnout informace o přítomnosti svých rodinných příslušníků, příbuzných nebo jiných členů rodiny v členských státech za účelem usnadnění řízení o určení příslušného členského státu.
- (19) Měly by být stanoveny právní záruky a právo na účinný opravný prostředek, pokud jde o rozhodnutí o přemístění dotyčné osoby do příslušného členského státu, aby byla zaručena účinná ochrana jejich práv v souladu zejména s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie. Pro zajištění souladu s mezinárodním právem by měl účinný opravný prostředek proti takovému rozhodnutí zahrnovat jak přezkum toho, jak je uplatňováno toto nařízení, tak přezkum po právní i skutkové stránce v členském státě, do kterého je žadatel přemísťován.
- (20) K zajištění žadatelů by mělo docházet v souladu se zásadou, že osoba by neměla být zajištěna pouze proto, že žádá o mezinárodní ochranu. Zajištění by mělo trvat co nejkratší dobu a podléhat zásadám nezbytnosti a proporcionality. Zajištění žadatelů musí být v souladu zejména s článkem 31 Ženevské úmluvy. Řízení podle tohoto nařízení týkající se zajištěné osoby by měla probíhat přednostně a v co nejkratších lhůtách. Pokud jde o obecné záruky ve vztahu k zajištění, jakož i případně podmínky zajištění, měly by členské státy uplatňovat ustanovení směrnice 2013/33/EU, rovněž na osoby zadržované na základě tohoto nařízení.
- (21) Nedostatky nebo zhroutilí azylových systémů, jež jsou často zhoršovány mimořádnými tlaky, které jsou na ně vyvíjeny, nebo k nimž tyto tlaky přispívají, mohou narušit řádné fungování systému zavedeného tímto nařízením, což by mohlo vést ke vzniku rizika porušování práv žadatelů stanovených v *acquis* Unie v oblasti azylu a Listině základních práv Evropské unie, jiných mezinárodních lidských práv a práv uprchlíků.
- (22) S cílem zajistit spolehlivou spolupráci v rámci tohoto nařízení, jakož i vytvářet mezi členskými státy vzájemnou důvěru, pokud jde o azylovou politiku, by měl být zaveden postup pro včasné varování, připravenost a řešení krizí v oblasti azylu, který by podobným zhoršením či zhroutilím azylového systému bránil a v němž by klíčovou roli hrál podpůrný úřad využívající své pravomoci podle nařízení (EU) č. 439/2010. Tento postup by měl zajišťovat, aby Unie byla co nejdříve upozorněna na situace, v nichž existují obavy ohledně ohrožení řádného fungování systému zavedeného na základě tohoto nařízení, protože jsou tyto systémy vystaveny mimořádnému tlaku nebo v důsledku nedostatků v azylových systémech jednoho nebo více členských států. Tento postup by Unii umožnil prosazovat preventivní opatření v rané fázi a zajistil by, že těmto situacím bude věnována náležitá politická pozornost. Stěžejním prvkem společného evropského azylového systému je solidarita, s níž úzce souvisí vzájemná důvěra. Posílením této důvěry by postup pro včasné varování, připravenost a řešení krizí v oblasti azylu mohl zlepšit nasměrování konkrétních opatření na podporu skutečné a praktické solidarity do členských států s cílem pomoci dotčeným členským státům obecně a zejména žadatelům. V souladu s článkem 80 Smlouvy o fungování EU mají akty Unie, kdykoli je to nutné, obsahovat vhodná opatření provádějící zásadu solidarity, a proto by měl být daný postup takovými opatřeními doprovázen. Závěry o společném rámci pro skutečnou a praktickou solidaritu vůči členským státům, jejichž azylové systémy jsou vystaveny mimořádnému tlaku, mimo jiné v důsledku smíšených migračních toků, přijaté Radou dne 8. března 2012, stanoví soubor nástrojů, jenž obsahuje stávající a potenciální budoucí opatření a jenž by měl být zohledněn v souvislosti s mechanismem pro včasné varování, připravenost a řešení krizí.
- (23) Členské státy by měly spolupracovat s podpůrným úřadem při shromažďování informací týkajících se jejich schopnosti zvládat mimořádný tlak na jejich azylové a přijímací systémy, zejména v rámci uplatňování tohoto nařízení. Podpůrný úřad by měl o shromážděných informacích pravidelně podávat zprávu v souladu s nařízením (EU) č. 439/2010.
- (24) V souladu s nařízením Komise (ES) č. 1560/2003⁽¹⁾, je možné provést dobrovolné přemístění do příslušného členského státu za účelem posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, a to prostřednictvím kontrolovaného vycestování nebo s doprovodem. Členské státy by měly poskytováním vhodných informací žadatelům dobrovolná přemístění podporovat a měly by zajistit, aby se kontrolované vycestování nebo přemístění s doprovodem

(1) Úř. věst. L 222, 5.9.2003, s. 3.

provádělo humánně v souladu se základními právy, při respektování lidské důstojnosti, jakož i v nejlépeším zájmu dítěte a s ohledem na vývoj příslušné judikatury týkající se zejména přemístění z humanitárních důvodů.

- (25) Postupné vytváření prostoru bez vnitřních hranic, ve kterém je zaručen volný pohyb osob v souladu se Smlouvou o fungování EU, a politiky Unie týkající se podmínek vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí, včetně společného úsilí při správě vnějších hranic, vyžadují nastolení rovnováhy mezi kritérii příslušnosti v duchu solidarity.
- (26) Na zpracování osobních údajů členskými státy podle tohoto nařízení se použije směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů ⁽¹⁾.
- (27) Výměnou osobních údajů žadatelů, včetně citlivých údajů týkajících se jejich zdravotního stavu, před jejich přemístěním by mělo být zajištěno, aby příslušné azylové orgány mohly žadateli poskytnout přiměřenou pomoc a návaznost, pokud jde o ochranu a práva, které mu byly poskytnuty. Měla by být přijata zvláštní ustanovení, která by zajistila ochranu údajů o žadatelích nacházejících se v takové situaci, a to v souladu se směrnicí 95/46/ES.
- (28) Uplatňování tohoto nařízení může být usnadněno a jeho účinnost může být zvýšena dvoustrannými dohodami mezi členskými státy za účelem zdokonalení komunikace mezi příslušnými útvary, zkrácení lhůt pro řízení nebo zjednodušení vyřizování žádostí o převzetí nebo přijetí zpět nebo vytvoření postupů pro provádění přemístění.
- (29) Měla by být zajištěna návaznost mezi systémem určení členského státu příslušného k posuzování žádosti podle nařízení (ES) č. 343/2003 a systémem podle tohoto nařízení. Podobně by měl být zajištěn soulad mezi tímto nařízením a nařízením (EU) č. 603/2013 ze dne 26. června 2013 o zřízení systému Eurodac pro porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování nařízení (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, a pro podávání žádostí orgánů pro vymáhání práva členských států

a Europolu o porovnání údajů s údaji systému Eurodac pro účely vymáhání práva ⁽²⁾.

- (30) Fungování systému Eurodac zřízeného nařízením (EU) č. 603/2013 by mělo usnadnit uplatňování tohoto nařízení.
- (31) Fungování Vízového informačního systému zřízeného nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 767/2008 ze dne 9. července 2008 o Vízovém informačním systému (VIS) a o výměně údajů o krátkodobých vízech mezi členskými státy ⁽³⁾, a zejména uplatňování článků 21 a 22 uvedeného nařízení, by mělo usnadnit uplatňování tohoto nařízení.
- (32) Pokud jde o zacházení s osobami, na něž se vztahuje toto nařízení, jsou členské státy vázány svými povinnostmi podle nástrojů mezinárodního práva, včetně příslušné judikatury Evropského soudu pro lidská práva.
- (33) Za účelem zajištění jednotných podmínek k provedení tohoto nařízení by měly být Komisi svěřeny prováděcí pravomoci. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí ⁽⁴⁾.
- (34) Přezkumný postup by se měl použít pro přijímání informačního letáku o systémech Dublin/Eurodac, jakož i zvláštního informačního letáku pro nezletilé osoby bez doprovodu; pro přijímání standardního formuláře pro výměnu příslušných informací o nezletilé osobě bez doprovodu; pro stanovení jednotných podmínek pro konzultace a výměnu informací o nezletilých a závislých osobách; pro stanovení jednotných podmínek pro vypracování a předkládání žádostí o převzetí nebo přijetí zpět; pro vytvoření a přezkum dvou seznamů uvádějících přímé a nepřímé důkazy týkající se žádosti o převzetí; pro přijímání vzoru propustky (*laissez passer*); pro stanovení jednotných podmínek pro konzultace a výměnu informací o přemístěních; pro přijímání standardního formuláře pro předávání údajů před přemístěním; pro přijímání vzoru obecného zdravotního osvědčení; pro stanovení jednotných podmínek a praktických opatření pro předávání informací o zdravotním stavu před přemístěním a pro přijímání pravidel týkajících se zavedení bezpečných prostředků elektronické komunikace pro zasílání žádostí.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ Viz strana 1 v tomto čísle Úředního věstníku.

⁽³⁾ Úř. věst. L 218, 13.8.2008, s. 60.

⁽⁴⁾ Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13.

- (35) Za účelem stanovení doplňkových pravidel by měla být na Komisi přenesena pravomoc přijímat akty v souladu s článkem 290 Smlouvy o fungování EU, pokud jde o zjišťování totožnosti rodinných příslušníků, sourozenců nebo příbuzných nezletilé osoby bez doprovodu; o kritéria, na jejichž základě se stanoví, zda existují prokázané rodinné vazby; o kritéria, na jejichž základě se posoudí schopnost příbuzného postarat se o nezletilou osobu bez doprovodu, včetně případů, kdy se rodinní příslušníci, sourozenci či příbuzní nezletilé osoby bez doprovodu zdržují ve více než jednom členském státě; o prvky, na jejichž základě se posoudí vztah závislosti; o kritéria, na jejichž základě se posoudí schopnost dotčené osoby postarat se o závislou osobu; a o prvky, jež je třeba zohlednit za účelem posouzení dlouhodobé neschopnosti vycestovat. Při přijímání aktů v přenesené pravomoci Komise nepřekročí meze dané nejlepším zájmem dítěte, jak je stanoveno v čl. 6 odst. 3 tohoto nařízení. Je obzvláště důležité, aby Komise v rámci přípravné činnosti vedla odpovídající konzultace, a to i na odborné úrovni. Při přípravě a vypracování aktů v přenesené pravomoci by Komise měla zajistit, aby byly příslušné dokumenty předány současně, včas a vhodným způsobem Evropskému parlamentu a Radě.
- (36) Při uplatňování tohoto nařízení, včetně přípravy aktů v přenesené pravomoci, by Komise měla konzultovat odborníky, mimo jiné ze všech příslušných vnitrostátních orgánů.
- (37) Prováděcí opatření k nařízení (ES) č. 343/2003 byla přijata v nařízení (ES) č. 1560/2003. Z důvodu srozumitelnosti nebo jako obecný cíl by některá ustanovení obsažená v nařízení (ES) č. 1560/2003 měla být zapracována do tohoto nařízení. Jak pro členské státy, tak pro dotčené žadatele je zejména důležité, aby existoval obecný postup vedoucí k nalezení řešení v případech, kdy členské státy mají odlišný názor na použití ustanovení tohoto nařízení. Je proto oprávněné zahrnout do tohoto nařízení postup, který je upraven nařízením (ES) č. 1560/2003, pokud jde o řešení sporů týkajících se humanitární doložky, a rozšířit oblast jeho působnosti na celé toto nařízení.
- (38) Účinné sledování uplatňování tohoto nařízení vyžaduje, aby bylo v pravidelných lhůtách hodnoceno.
- (39) Toto nařízení dodržuje základní práva a ctí zásady, které jsou uznány zejména v Listině základních práv Evropské unie. Tímto nařízením by zejména mělo být zajištěno plné dodržování práva na azyl, jak je zaručeno v článku 18 Listiny, a práv uznaných v člácích 1, 4, 7, 24 a 47 Listiny. Toto nařízení by proto mělo být uplatňováno odpovídajícím způsobem.
- (40) Jelikož cíle tohoto nařízení, totiž stanovení kritérií a postupů pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, nemůže být dostatečně dosaženo na úrovni členských států, a proto jej může být z důvodu rozsahu a účinků tohoto nařízení lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii (dále jen „Smlouva o EU“). V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení tohoto cíle.
- (41) V souladu s článkem 3 a čl. 4a odst. 1 Protokolu (č. 21) o postavení Spojeného království a Irska s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva, připojeného ke Smlouvě o EU a ke Smlouvě o fungování EU, oznámily tyto členské státy, že se chtějí účastnit přijímání a používání tohoto nařízení.
- (42) V souladu s články 1 a 2 Protokolu (č. 22) o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o EU a ke Smlouvě o fungování EU, se Dánsko neúčastní přijímání tohoto nařízení a toto nařízení pro ně není závazné ani použitelné.

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

KAPITOLA I

PŘEDMĚT A DEFINICE

Článek 1

Předmět

Toto nařízení stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „příslušný členský stát“).

Článek 2

Definice

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

- a) „státním příslušníkem třetí země“ kterákoli osoba, která není občanem Unie ve smyslu čl. 20 odst. 1 Smlouvy o fungování EU a která není státním příslušníkem státu, na nějž se vztahuje toto nařízení na základě dohody s Evropskou unií;

- b) „žádostí o mezinárodní ochranu“ žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 2 písm. h) směrnice 2011/95/EU;
- c) „žadatelem“ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, kteří učinili žádost o mezinárodní ochranu, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto;
- d) „posouzením žádosti o mezinárodní ochranu“ posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, nebo rozhodnutí či soudní rozhodnutí o takové žádosti, provedené nebo vydané příslušnými orgány v souladu se směrnicí 2013/32/EU a se směrnicí 2011/95/EU, s výjimkou řízení o určení členského státu příslušného podle tohoto nařízení;
- e) „zpětvzetím žádosti o mezinárodní ochranu“ úkony, jimiž žadatel ukončí řízení, které bylo zahájeno podáním jeho žádosti o mezinárodní ochranu, v souladu se směrnicí 2013/32/EU buď výslovně, nebo konkludentně;
- f) „osobou požívající mezinárodní ochrany“ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, již byla poskytnuta mezinárodní ochrana ve smyslu čl. 2 písm. a) směrnice 2011/95/EU;
- g) „rodinným příslušníkem“ tito členové rodiny žadatele nacházející se na území některého členského státu, pokud tato rodina existovala již v zemi původu:
- manžel či manželka žadatele nebo jeho nesezdaný partner či partnerka, se kterým/ktou žije v trvalém vztahu, pokud se k nesezdaným párům v právu nebo praxi dotčeného členského státu přistupuje podobně jako k párům sezdaným podle jeho právních předpisů o státních příslušnicích třetí země,
  - nezletilé děti párů uvedených v první odrážce nebo žadatele, pokud jsou svobodné, a bez ohledu na to, zda se jedná o děti manželské, nemanželské nebo osvojené ve smyslu vnitrostátního práva,
  - je-li žadatelem svobodná nezletilá osoba, její otec, matka nebo jiná dospělá osoba, která je za ni zodpovědná podle práva nebo praxe členského státu, na jehož území se dospělá osoba nachází,
  - je-li osoba požívající mezinárodní ochrany nezletilá a svobodná, otec, matka nebo jiná dospělá osoba, která je za ni zodpovědná podle práva nebo praxe členského státu, na jehož území se osoba požívající mezinárodní ochrany nachází;
- h) „příbuzným“ žadatelova dospělá teta nebo žadatelův dospělý strýc nebo prarodič, pokud se nachází na území některého členského státu bez ohledu na to, zda se žadatel narodil jako manželské, nebo nemanželské dítě či zda byl žadatel osvojen ve smyslu vnitrostátního práva;
- i) „nezletilou osobou“ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti mladší 18 let;
- j) „nezletilou osobou bez doprovodu“ nezletilá osoba, jež vstupuje na území některého členského státu bez doprovodu dospělé osoby, která je za ni podle práva nebo podle praxe dotčeného členského státu zodpovědná, a to po dobu, po kterou se skutečně nenachází v péči této dospělé osoby; rozumí se jí též nezletilá osoba, která je ponechána bez doprovodu po vstupu na území některého členského státu;
- k) „zástupcem“ osoba nebo organizace jmenovaná příslušnými orgány, aby pomáhala nezletilé osobě bez doprovodu a zastupovala ji v řízeních stanovených tímto nařízením, tak aby byl zajištěn nejlepší zájem dítěte a aby mohla v případě potřeby za nezletilou osobu bez doprovodu činit právní úkony. Pokud je zástupcem jmenována organizace, určí osobu odpovědnou za plnění povinností zástupce vůči nezletilé osobě bez doprovodu v souladu s tímto nařízením;
- l) „povolením k pobytu“ povolení vydané orgány členského státu, které státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti opravňuje k pobytu na jeho území, včetně dokumentů, které dokládají oprávnění zůstat na území v rámci dočasné ochrany nebo dokud nepominou okolnosti bránící výkonu rozhodnutí o vyhoštění, s výjimkou víz a povolení k pobytu, které byly vystaveny v době nutné k určení příslušného členského státu ve smyslu tohoto nařízení nebo během posuzování žádosti o mezinárodní ochranu či žádosti o povolení k pobytu;
- m) „vízem“ povolení nebo rozhodnutí členského státu požadované pro tranzit nebo vstup za účelem zamýšleného pobytu v daném členském státě nebo ve více členských státech. Druh víza se stanoví takto:
- „dlouhodobým vízem“ se rozumí povolení nebo rozhodnutí vydané některým členským státem v souladu s jeho vnitrostátním právem nebo právem Unie požadované pro vstup za účelem zamýšleného pobytu v daném členském státě po dobu delší než tři měsíce,

— „krátkodobým vízem“ se rozumí povolení nebo rozhodnutí členského státu za účelem průjezdu přes území jednoho, více nebo všech členských států nebo zamýšleného pobytu na tomto území, který nepřesáhne dobu tří měsíců během šestiměsíčního období od prvního dne vstupu na území některého členského státu,

— „letištním průjezdním vízem“ se rozumí vízum platné pro průjezd přes mezinárodní tranzitní prostory jednoho nebo více letišť členských států;

n) „nebezpečím útěku“ existence důvodů, které se zakládají na objektivních kritériích vymezených právními předpisy, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout.

KAPITOLA II

OBECNÉ ZÁSADY A ZÁRUKY

Článek 3

Přístup k řízení o posouzení žádosti o mezinárodní ochranu

1. Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

2. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

3. Každý členský stát si ponechává právo na vrácení žadatele do bezpečné třetí země v souladu s pravidly a zárukami stanovenými ve směrnici 2013/32/EU.

Článek 4

Právo na informace

1. Po podání žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 20 odst. 2 v některém členském státě informují příslušné orgány žadatele o uplatňování tohoto nařízení, zejména o:

a) cílech tohoto nařízení a důsledcích podání další žádosti v jiném členském státě, jakož i o důsledcích přestěhování se z jednoho členského státu do druhého v době, kdy probíhá řízení o určení příslušného členského státu podle tohoto nařízení a je posuzována žádost o mezinárodní ochranu;

b) kritériích pro určování příslušného členského státu a jejich pořadí v jednotlivých stádiích řízení a jejich délce, včetně skutečnosti, že je-li žádost o mezinárodní ochranu podána v jednom členském státě, může se stát tento členský stát příslušným podle tohoto nařízení, přestože tato příslušnost nevyplývá z uvedených kritérií;

c) osobním pohovoru podle článku 5 a možnosti předložit informace o přítomnosti rodinných příslušníků, příbuzných nebo jiných členů rodiny v členských státech, včetně způsobů, jakými žadatel může tyto informace předložit;

d) možnosti odvolat se proti rozhodnutí o přemístění a případně požádat o pozastavení přemístování;

e) skutečnosti, že si příslušné orgány členských států mohou o žadateli mezi sebou vyměňovat údaje pouze za účelem plnění povinností podle tohoto nařízení;

f) právu na přístup k údajům, které se ho týkají, a právu požadovat, aby nepřesné údaje, které se ho týkají, byly opraveny, nebo aby byly vymazány nezákonně zpracované údaje, které se ho týkají, jakož i o postupech při uplatňování těchto práv včetně kontaktních údajů orgánů uvedených v článku 35 a vnitrostátních orgánů na ochranu údajů, u kterých lze podat stížnost ohledně ochrany osobních údajů.

2. Informace uvedené v odstavci 1 se poskytují písemně v jazyce, jemuž žadatel rozumí, nebo o němž se lze důvodně domnívat, že mu rozumí. Členské státy za tímto účelem používají společný informační leták vypracovaný podle odstavce 3.

Pokud je nutné, aby žadatel informacím správně porozuměl, musí být podávány i ústně, například v souvislosti s ústním pohovorem uvedeným v článku 5.

3. Komise vypracuje prostřednictvím prováděcích aktů společný informační leták, jakož i zvláštní informační leták pro nezletilé osoby bez doprovodu obsahující alespoň informace podle odstavce 1 tohoto článku. Tento společný informační leták obsahuje rovněž informace o použití nařízení (EU) č. 603/2013, a zejména o účelu, za jakým mohou být údaje o dotčeném žadateli o azyl v rámci systému Eurodac zpracovány. Společný informační leták musí být vypracován takovým způsobem, aby měly členské státy možnost doplnit do něj další informace týkající se konkrétního členského státu. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2 tohoto nařízení.

Článek 5

Osobní pohovor

1. Za účelem usnadnění určování příslušného členského státu, uskuteční členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu podle tohoto nařízení, osobní pohovor s žadatelem. Pohovor musí žadateli rovněž umožnit, aby správně pochopil informace, které mu byly poskytnuty v souladu s článkem 4.

2. Od osobního pohovoru lze upustit, pokud:

a) žadatel uprchl, nebo

b) žadatel po obdržení informací uvedených v článku 4 již poskytl informace důležité k určení příslušného členského státu jiným způsobem. Členský stát, který upustí od pohovoru, poskytne žadateli možnost předložit veškeré další informace důležité pro určení příslušného členského státu předtím, než rozhodne o přemístění žadatele do příslušného členského státu podle čl. 26 odst. 1.

3. Osobní pohovor se musí uskutečnit včas a v každém případě před přijetím rozhodnutí o přemístění žadatele do příslušného členského státu podle čl. 26 odst. 1.

4. Osobní pohovor musí být veden v jazyce, jemuž žadatel rozumí, nebo o němž se lze důvodně domnívat, že mu rozumí, a v němž je schopen komunikovat. V případě nutnosti členský stát zajistí tlumočnicka, který dokáže zabezpečit dostatečnou komunikaci mezi žadatelem a osobou, která osobní pohovor vede.

5. Osobní pohovor musí probíhat za podmínek, které zajistí dostatečnou důvěrnost. Vede jej osoba způsobila podle vnitrostátního práva.

6. Členský stát, který osobní pohovor vede, vypracuje jeho písemné shrnutí obsahující alespoň nejdůležitější informace,

kteří žadatel během pohovoru poskytne. Toto shrnutí může mít formu zprávy nebo standardního formuláře. Členský stát zajistí, aby žadatel nebo právní poradce či jiný poradce, který jej zastupuje, měl toto shrnutí včas k dispozici.

Článek 6

Záruky pro nezletilé osoby

1. Během všech řízení podle tohoto nařízení mají členské státy především na mysli nejlepší zájem dítěte.

2. Členské státy zajistí, aby byla nezletilá osoba bez doprovodu během všech řízení podle tohoto nařízení zastupována svým zástupcem a aby jí byl tento zástupce nápomocen. Zástupce musí mít kvalifikaci a odborné znalosti, aby zajistil, že během řízení prováděných podle tohoto nařízení je zohledněn nejlepší zájem nezletilé osoby. Zástupce musí mít přístup k obsahu příslušných dokumentů žadatelova spisu, včetně zvláštního informačního letáku pro nezletilé osoby bez doprovodu.

Tímto odstavcem nejsou dotčena příslušná ustanovení článku 25 směrnice 2013/32/EU.

3. Při posuzování nejlepšího zájmu dítěte členské státy navzájem úzce spolupracují a zejména berou v úvahu následující záležitosti:

a) možnost opětovného sloučení rodiny;

b) blaho a sociální rozvoj nezletilé osoby;

c) hledisko bezpečnosti a ochrany, zejména pokud existuje riziko, že se nezletilá osoba stane obětí obchodování s lidmi;

d) názory nezletilé osoby s přihlédnutím k jejímu věku a vyspělosti.

4. Pro účely článku 8 členský stát, v němž nezletilá osoba bez doprovodu podala žádost o mezinárodní ochranu, učiní urychleně příslušné kroky s cílem zjistit totožnost rodinných příslušníků, sourozenců nebo příbuzných nezletilé osoby bez doprovodu, kteří se nacházejí na území některého členského státu, přičemž chrání nejlepší zájem dítěte.

5. Za tímto účelem mohou členské státy požádat o pomoc mezinárodní či jiné příslušné organizace a usnadňovat přístup nezletilé osoby k vyhledávacím službám těchto organizací.

6. Pracovníci příslušných orgánů uvedených v článku 35, kteří vyřizují žádosti týkající se nezletilých osob bez doprovodu, musí podstupovat náležitou odbornou přípravu týkající se zvláštních potřeb nezletilých osob.

5. Za účelem usnadnění příslušných kroků podle odstavce 4 tohoto článku s cílem zjistit totožnost rodinných příslušníků, sourozenců nebo příbuzných nezletilé osoby bez doprovodu, kteří žijí na území jiného členského státu, přijme Komise prováděcí akty, kterými stanoví vzor standardního formuláře pro výměnu příslušných informací mezi členskými státy. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2.

KAPITOLA III

KRITÉRIA PRO URČENÍ PŘÍSLUŠNÉHO ČLENSKÉHO STÁTU

Článek 7

Pořadí kritérií

1. Kritéria pro určení příslušného členského státu se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v této kapitole.

2. Členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v této kapitole, se určuje na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě.

3. S ohledem na uplatňování kritérií uvedených v člancích 8 a 10 a 16 zohlední členské státy jakékoli dostupné důkazy o přítomnosti rodinných příslušníků, příbuzných nebo jiných členů rodiny žadatele na území některého členského státu pod podmínkou, že takový důkaz je předložen předtím, než jiný členský stát přijme žádost o převzetí dotčené osoby podle článku 22 nebo o jejím přijetí zpět podle článku 25, a že o dřívějších žádostech žadatele o mezinárodní ochranu ještě nebylo vydáno první rozhodnutí ve věci samé.

Článek 8

Nezletilé osoby

1. Pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém se oprávněně nachází její rodinný příslušník nebo její sourozenec, pokud je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Je-li žadatelem vdaná či ženatá nezletilá osoba, jejíž manžel či manželka se nenacházejí oprávněně na území členských států, je příslušným členským státem ten členský stát, v němž se oprávněně nachází otec, matka nebo jiný dospělý, jenž je za tuto nezletilou osobu zodpovědný podle práva nebo praxe dotyčného členského státu, nebo sourozenec.

2. Pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, která má příbuzného, jenž se oprávněně nachází v jiném členském státě, a pokud se na základě posouzení jednotlivého případu dojde k závěru, že tento příbuzný se o ni může postarat, tento členský stát sloučí nezletilou osobu s jejím příbuzným

a je příslušným členským státem za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby.

3. Pokud se rodinní příslušníci žadatele nebo jeho sourozenci nebo příbuzní uvedení v odstavcích 1 a 2 zdržují ve více než jednom členském státě, rozhodne se o příslušném členském státě s ohledem na nejlepší zájem nezletilé osoby bez doprovodu.

4. V případě, že není přítomen žádný rodinný příslušník, sourozenec nebo příbuzný uvedený v odstavcích 1 a 2, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém nezletilá osoba bez doprovodu podala svou žádost o mezinárodní ochranu za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby.

5. Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 45, pokud jde o zjišťování totožnosti rodinných příslušníků, sourozenců nebo příbuzných nezletilé osoby bez doprovodu; kritéria, na jejichž základě se stanoví, zda existují prokázané rodinné vazby; kritéria, na jejichž základě se posoudí schopnost příbuzného postarat se o nezletilou osobu bez doprovodu, včetně případů, kdy se rodinní příslušníci, sourozenci či příbuzní nezletilé osoby bez doprovodu zdržují ve více než jednom členském státě. Při přijímání aktů v přenesené pravomoci Komise nepřekročí meze dané nejlepším zájmem dítěte, jak je stanoveno v čl. 6 odst. 3.

6. Komise stanoví prostřednictvím prováděcích aktů jednotné podmínky pro konzultace a výměnu informací mezi členskými státy. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2.

Článek 9

Rodinní příslušníci, kteří požívají mezinárodní ochrany

Pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.

Článek 10

Rodinní příslušníci, kteří jsou žadateli o mezinárodní ochranu

Pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.

Článek 11

Postup v případě rodiny

Pokud několik rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců požádá o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě současně nebo tak brzy po sobě, že řízení o určení příslušného členského státu může probíhat společně, a pokud by uplatnění kritérií stanovených tímto nařízením vedlo k jejich oddělení, je příslušný členský stát určen na základě těchto ustanovení:

- a) příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu všech rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců je členský stát, který je podle kritérií příslušný k převzetí největšího počtu těchto osob;
- b) jinak je příslušný ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k posouzení žádosti nejstaršího z nich.

Článek 12

Vydávání povolení k pobytu nebo víz

1. Pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.

2. Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech⁽¹⁾. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

3. Pokud je žadatel držitelem více platných povolení k pobytu nebo víz vydaných různými členskými státy, přejímají členské státy příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v tomto pořadí:

- a) členský stát, který vydal povolení k pobytu přiznávající právo na nejdelší pobyt, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který vydal povolení k pobytu, jehož doba platnosti skončí jako poslední;
- b) členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední, pokud se jedná o stejný druh víz;

c) pokud se jedná o různé druhy víz, členský stát, který udělil vízum s nejdelší dobou platnosti, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední.

4. Pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.

Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.

5. Okolnost, že povolení k pobytu nebo vízum byly vydány na základě nepravdivé nebo neoprávněně užívané totožnosti nebo po předložení pozměněných, padělaných či neplatných dokladů, nebrání tomu, aby jako příslušný byl určen členský stát, který je vydal. Avšak členský stát, který vydal povolení k pobytu nebo udělil vízum, není příslušný, pokud může prokázat, že podvod byl spáchán po vydání povolení k pobytu či udělení víza.

Článek 13

Vstup a pobyt

1. Pokud je na základě přímých nebo nepřímých důkazů popsanych ve dvou seznamech, které jsou uvedeny v čl. 22 odst. 3 tohoto nařízení, včetně údajů ve smyslu nařízení (EU) č. 603/2013, zjištěno, že žadatel překročil nedovoleným způsobem pozemní, námořní nebo vzdušnou cestou hranice některého členského státu ze třetí země, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát. Takto příslušný členský stát přestává být příslušným 12 měsíců ode dne, kdy k nedovolenému překročení hranice došlo.

2. Pokud členský stát nemůže být příslušný nebo již dále nemůže být příslušný podle odstavce 1 tohoto článku a pokud je na základě přímých nebo nepřímých důkazů popsanych ve dvou seznamech, které jsou uvedeny v čl. 22 odst. 3, zjištěno, že žadatel, který vstoupil na území některého členského státu nedovoleným způsobem nebo u něhož není možné zjistit okolnosti jeho vstupu, žil v členském státě před podáním žádosti o mezinárodní ochranu nepřetržitě nejméně pět měsíců, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát.

Jestliže žadatel žil po dobu nejméně pěti měsíců ve více členských státech, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, ve kterém žil naposledy.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 243, 15.9.2009, s. 1.

Článek 14

Vstup s osvobozením od vízové povinnosti

1. Jestliže státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti vstoupí na území členského státu, ve kterém je osvobozen od vízové povinnosti, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát.

2. Zásada stanovená v odstavci 1 se nepoužije, jestliže státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti podá svou žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, ve kterém je rovněž osvobozen od vízové povinnosti. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný posledně jmenovaný členský stát.

Článek 15

Žádost o mezinárodní ochranu v mezinárodním tranzitním prostoru letiště

Pokud státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti učiní žádost o mezinárodní ochranu v mezinárodním tranzitním prostoru letiště členského státu, je k posouzení žádosti příslušný tento členský stát.

KAPITOLA IV

ZÁVISLÉ OSOBY A DISKREČNÍ USTANOVENÍ

Článek 16

Závislé osoby

1. Pokud je žadatel z důvodu svého těhotenství či nedávného narození dítěte, vážné nemoci, vážného postižení nebo vysokého věku závislý na pomoci svého dítěte, sourozence nebo rodiče oprávněně pobývajících na území některého členského státu, nebo pokud je toto dítě, tento sourozenec nebo rodič žadatele závislý na pomoci žadatele, členský stát obvykle ponechá spolu nebo sloučí žadatele s tímto dítětem, sourozencem nebo rodičem za předpokladu, že tyto rodinné vazby již dříve existovaly v zemi původu, toto dítě, sourozenec nebo rodič nebo žadatel jsou schopni se o závislou osobu postarat a dotyčné osoby vyjádřily své přání písemně.

2. Pokud dítě, sourozenec nebo rodič uvedení v odstavci 1 oprávněně pobývají v jiném členském státě, než ve kterém se nachází žadatel, je příslušným členským státem ten členský stát, v němž oprávněně pobývá toto dítě, tento sourozenec nebo rodič, ledaže zdravotní stav dotčeného žadatele mu dlouhodobě nedovoluje vycestovat do tohoto členského státu. V takovém případě je příslušným členským státem ten členský stát, v němž se žadatel nachází. Tímto se nezakládá povinnost členského státu přivést na území tohoto členského státu toto dítě, tohoto sourozence nebo rodiče.

3. Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 45, pokud jde o prvky, na jejichž základě se posoudí vztah závislosti; kritéria, na jejichž základě se stanoví, zda existují prokázané rodinné vazby; kritéria, na jejichž základě se posoudí schopnost dotčené osoby postarat se o závislou osobu; a o prvky, jež je třeba zohlednit za účelem posouzení dlouhodobé neschopnosti vycestovat.

4. Komise stanoví prostřednictvím prováděcích aktů jednotné podmínky pro konzultace a výměnu informací mezi členskými státy. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2.

Článek 17

Diskreční ustanovení

1. Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.

Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě „Dublinet“, zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět.

Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.

2. Členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu a který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo příslušný členský stát může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v člincích 8 až 11 a 16. Dotčené osoby s tím musí vyjádřit písemný souhlas.

Žádost o převzetí musí obsahovat všechny dokumenty, které má dožadující členský stát k dispozici a které dožadovanému státu umožní vyhodnocení situace.

Dožádaný stát provede v případě potřeby veškeré nezbytné kontroly pro posouzení uvedených humanitárních důvodů a do dvou měsíců ode dne, kdy žádost obdrží, odpoví dožadujícímu členskému státu prostřednictvím elektronické komunikační sítě „DubliNet“, zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003. Odpověď, kterou se žádost zamítá, musí obsahovat odůvodnění.

Vyhoví-li dožádaný členský stát žádosti o převzetí, přechází příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu na něj.

KAPITOLA V

POVINNOSTI PŘÍSLUŠNÉHO ČLENSKÉHO STÁTU

Článek 18

Povinnosti příslušného členského státu

1. Členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen:

- a) převzít za podmínek stanovených v člancích 21, 22 a 29 žadatele, který podal žádost v jiném členském státě;
- b) přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 žadatele, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu;
- c) přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost se posuzuje a která vzala svou žádost zpět a učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu;
- d) přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.

2. Příslušný členský stát v případech uvedených v odst. 1 písm. a) a b) posoudí nebo dokončí posouzení žádosti o mezinárodní ochranu učiněnou žadatelem.

V případech uvedených v odst. 1 písm. c), v nichž příslušný členský stát ukončil posuzování žádosti, která byla žadatelem vzata zpět předtím, než bylo vydáno rozhodnutí ve věci samé v první instanci, tento členský stát zajistí, aby žadatel měl právo požádat o dokončení posouzení své žádosti nebo podat novou žádost o mezinárodní ochranu, která není posuzována jako

následná žádost ve smyslu ve směrnice 2013/32/EU. V těchto případech členské státy zajistí, aby bylo dokončeno posouzení žádosti.

V případech uvedených v odst. 1 písm. d), kdy je žádost zamítnuta již v první instanci, příslušný členský stát zajistí, aby dotčená osoba mohla uplatnit účinný opravný prostředek podle článku 46 směrnice 2013/32/EU.

Článek 19

Zánik povinností

1. Pokud některý členský stát vydá žadateli povolení k pobytu, přecházejí povinnosti podle čl. 18 odst. 1 na tento členský stát.

2. Povinnosti uvedené v čl. 18 odst. 1 zanikají, pokud členský stát příslušný k posouzení žádosti zjistí poté, co je požádán o převzetí nebo přijetí zpět žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d), že dotčená osoba opustila území členských států na dobu nejméně tří měsíců, a pokud dotčená osoba není držitelem platného povolení k pobytu vydaného příslušným členským státem.

Žádost podaná po období nepřítomnosti uvedené v prvním pododstavci se považuje za novou žádost, na základě které je zahájeno nové řízení k určení příslušného členského státu.

3. Povinnosti uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) a d) zanikají, pokud členský stát příslušný k posouzení žádosti zjistí poté, co je požádán o přijetí zpět žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d), že dotčená osoba opustila území členských států v souladu s rozhodnutím o návratu nebo rozhodnutím o vyhoštění, které vydal po zpětvzetí či zamítnutí žádosti.

Žádost podaná po provedení vyhoštění se považuje za novou žádost, na základě které je zahájeno nové řízení o určení příslušného členského státu.

KAPITOLA VI

ŘÍZENÍ TÝKAJÍCÍ SE PŘEVZETÍ A PŘIJETÍ ZPĚT

ODDÍL I

Zahájení řízení

Článek 20

Zahájení řízení

1. Řízení o určení příslušného členského státu se zahajuje prvním podáním žádosti o mezinárodní ochranu v některém členském státě.

2. Žádost o mezinárodní ochranu se považuje za podanou, jakmile příslušné orgány dotyčného členského státu obdrží od žadatele formulář žádosti nebo jakmile o ní obdrží úřední zápis. Pokud není žádost učiněna písemně, měla by být doba mezi prohlášením o zamýšleném podání a sepsáním úředního zápisu co nejkratší.

3. Pro účely tohoto nařízení je situace nezletilé osoby, která doprovází žadatele a splňuje definici rodinného příslušníka, neoddělitelná od situace jeho rodinného příslušníka a zabývá se jí členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu tohoto rodinného příslušníka, třebaže nezletilá osoba není sama žadatelem, za předpokladu, že je to v jejím nejlepším zájmu. Stejným způsobem se postupuje v případě dětí narozených po příjezdu žadatele na území některého členského státu, aniž je nutné zahájit nové řízení o jejich převzetí.

4. Pokud je žádost o mezinárodní ochranu podána příslušným orgánům členského státu žadatelem, který se nachází na území jiného členského státu, rozhodne členský stát, na jehož území se žadatel nachází, o tom, který stát je příslušným členským státem. Tento členský stát je členským státem, který obdržel žádost, neprodleně informován a je poté pro účely tohoto nařízení považován za členský stát, u kterého byla podána žádost o mezinárodní ochranu.

Žadatel je písemně informován o této změně členského státu, jenž rozhoduje o příslušnosti, a o dni, ke kterému se uskutečnila.

5. Členský stát, u něhož byla podána první žádost o mezinárodní ochranu, je povinen za podmínek uvedených v člancích 23, 24, 25 a 29 a s cílem ukončit řízení o určení státu příslušného pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu převzít zpět žadatele, který se nachází v jiném členském státě bez povolení k pobytu nebo který v něm učinil novou žádost o mezinárodní ochranu poté, co vzal svou původní žádost podanou v jiném členském státě v průběhu řízení o určení příslušného členského státu zpět.

Tato povinnost zaniká, pokud členský stát, který je žádán o dokončení řízení o určení příslušného členského státu, je schopen doložit, že žadatel mezitím opustil území členských států na dobu nejméně tří měsíců nebo od jiného členského státu obdržel povolení k pobytu.

Žádost podaná po této době nepřítomnosti uvedené v druhém pododstavci se považuje za novou žádost, na základě které je zahájeno nové řízení o určení příslušného členského státu.

ODDÍL II

Řízení týkající se žádostí o převzetí

Článek 21

Předložení žádosti o převzetí

1. Pokud se členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že k posouzení žádosti je příslušný jiný členský stát, může v co nejkratší době a v každém případě do tří měsíců ode dne, kdy byla žádost podána ve smyslu čl. 20 odst. 2, požádat druhý členský stát, aby žadatele převzal.

Bez ohledu na první pododstavec v případě nalezení shody v rámci systému Eurodac s údaji zaznamenanými podle článku 14 nařízení (EU) č. 603/2013 se žádost zašle do dvou měsíců od nalezení dané shody podle čl. 15 odst. 2 uvedeného nařízení.

Pokud není žádost o převzetí žadatele předložena ve lhůtách stanovených v prvním a druhém pododstavci, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, ve kterém byla žádost podána.

2. Dožadující členský stát může požádat o urychlenou odpověď v případech, kdy byla žádost o mezinárodní ochranu podána po zamítnutí vstupu či pobytu, po zatčení z důvodu nezákonného pobytu nebo po doručení či výkonu rozhodnutí o vyhoštění.

V žádosti musí být uvedeny důvody pro urychlenou odpověď a lhůta, ve které je odpověď očekávána. Tato lhůta musí činit alespoň jeden týden.

3. V případech podle odstavců 1 a 2 se žádost o převzetí jiným členským státem předkládá na standardním formuláři a obsahuje přímé nebo nepřímé důkazy, které jsou popsány ve dvou seznamech uvedených v čl. 22 odst. 3, nebo odpovídající údaje z prohlášení žadatele, z nichž mohou orgány dožádaného členského státu ověřit, zda je tento členský stát příslušný na základě kritérií stanovených tímto nařízením.

Komise stanoví prostřednictvím prováděcích aktů jednotné podmínky pro vypracování a předkládání žádostí o převzetí. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2.

Článek 22

Odpověď na žádost o převzetí

1. Dožádaný členský stát provede nezbytné kontroly a o žádosti o převzetí žadatele rozhodne do dvou měsíců ode dne obdržení žádosti.

2. V řízení o určení příslušného členského státu se používají přímé a nepřímé důkazy.

3. Komise prostřednictvím prováděcích aktů vytvoří a pravidelně přezkoumává dva seznamy, na nichž jsou podle kritérií uvedených v písmenu a) a b) tohoto odstavce uvedeny přímé a nepřímé důkazy. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2

a) Přímé důkazy:

- i) Jedná se o formální důkazy, z nichž vyplývá příslušnost podle tohoto nařízení, pokud nejsou vyvráceny důkazy o opaku,
- ii) Členské státy poskytnou výboru uvedenému v článku 44 vzory jednotlivých typů správních dokumentů uvedených na seznamu formálních důkazů.

b) Nepřímé důkazy:

- i) Jedná se o orientační ukazatele které mohou být v jistých případech i přes svou vyvratitelnost dostačující podle důkazní síly, která jim je přisuzována,
- ii) Jejich důkazní síla v souvislosti s příslušností k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu se posuzuje případ od případu.

4. Požadavky kladené na důkazy by neměly přesáhnout mez, která je nezbytná pro řádné uplatňování tohoto nařízení.

5. Pokud neexistuje žádný formální důkaz, uzná dožádaný členský stát svou příslušnost, pokud jsou nepřímé důkazy logické, ověřitelné a dostatečně podrobné, aby mohla být příslušnost určena.

6. Pokud dožadující členský stát žádal v souladu s čl. 21 odst. 2 o urychlené vyřízení, vynaloží dožádaný členský stát nejvyšší úsilí, aby dodržel požadovanou lhůtu. Ve výjimečných případech, ve kterých je prokazatelné, že posouzení žádosti o převzetí žadatele je obzvláště složité, může dožádaný členský stát odpovědět i po uplynutí požadované lhůty, ale v každém případě do jednoho měsíce. V těchto situacích musí dožádaný členský stát dožadujícímu členskému státu sdělit své rozhodnutí o tom, že odpověď poskytne později, v původně požadované lhůtě.

7. Pokud není dodržena dvouměsíční lhůta podle odstavce 1 a jednoměsíční lhůta podle odstavce 6, má se za to, že žádosti bylo vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít osobu včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.

ODDÍL III

Řízení týkající se žádostí o přijetí zpět

Článek 23

Předložení žádosti o přijetí zpět v případě, že byla podána nová žádost o mezinárodní ochranu v dožadujícím členském státě

1. Pokud se členský stát, v němž osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) podala novou žádost o mezinárodní

ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může daný jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět.

2. Žádost o přijetí dotčené osoby zpět se předkládá co nejdříve a v každém případě do dvou měsíců od nalezení shody v rámci systému Eurodac podle čl. 9 odst. 5 nařízení (EU) č. 603/2013.

Pokud žádost o přijetí zpět dotčené osoby vychází z jiných důkazů než z údajů získaných ze systému Eurodac, zasílá se dožádanému členskému státu do tří měsíců ode dne, kdy byla podána žádost o mezinárodní ochranu podle čl. 20 odst. 2.

3. Pokud není žádost o přijetí zpět dotčené osoby předložena ve lhůtách stanovených v odstavci 2, je pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, v němž byla podána nová žádost o mezinárodní ochranu.

4. Žádost o přijetí dotčené osoby zpět se předkládá na standardním formuláři a obsahuje přímé nebo nepřímé důkazy popsané ve dvou seznamech uvedených v čl. 22 odst. 3 nebo odpovídající údaje z prohlášení dotčené osoby, z nichž mohou orgány dožádaného členského státu ověřit, zda je tento členský stát příslušný na základě kritérií stanovených tímto nařízením.

Komise stanoví prostřednictvím prováděcích aktů jednotné podmínky pro vypracování a předkládání žádostí o přijetí zpět. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2.

Článek 24

Předložení žádosti o přijetí zpět v případě, že nebyla podána nová žádost o mezinárodní ochranu v dožadujícím členském státě

1. Pokud se členský stát, na jehož území se osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) zdržuje bez povolení k pobytu a v němž nebyla podána žádná nová žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může tento jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět.

2. Pokud členský stát, na jehož území se osoba zdržuje bez povolení k pobytu, odchýlně od čl. 6 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků

třetích zemí⁽¹⁾ rozhodne o vyhledávání v systému Eurodac podle článku 17 nařízení (EU) č. 603/2013, předkládá se žádost o přijetí zpět v případě osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. b) nebo c) tohoto nařízení, nebo osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. d) tohoto nařízení, jejíž žádost o mezinárodní ochranu nebyla zamítnuta konečným rozhodnutím, co nejdříve a v každém případě do dvou měsíců od nalezení shody v rámci systému Eurodac podle čl. 17 odst. 5 nařízení (EU) č. 603/2013.

Pokud žádost o přijetí zpět vychází z jiných důkazů než z údajů získaných ze systému Eurodac, zasílá se dožadující členskému státu do tří měsíců ode dne, kdy se dožadující členský stát dozví, že může být pro dotyčnou osobu příslušný jiný členský stát.

3. Pokud není žádost o přijetí zpět předložena ve lhůtách stanovených v odstavci 2, členský stát, na jehož území se dotčená osoba zdržuje bez povolení k pobytu, umožní této osobě podat novou žádost o mezinárodní ochranu.

4. Pokud osoba uvedená v čl. 18 odst. 1 písm. d) tohoto nařízení, jejíž žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta konečným rozhodnutím v jednom členském státě, se nachází bez povolení k pobytu na území jiného členského státu, může posledně jmenovaný členský stát buď požádat druhý členský stát o přijetí dotčené osoby zpět, nebo provést řízení o navrácení v souladu se směrnicí 2008/115/ES.

Pokud se uvedený členský stát rozhodne požádat druhý členský stát o přijetí dotčené osoby zpět, pravidla podle směrnice 2008/115/ES se nepoužijí.

5. Žádost o přijetí osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) zpět se předkládá na standardním formuláři a obsahuje přímé nebo nepřímé důkazy popsané na dvou seznamech uvedených v čl. 22 odst. 3 nebo odpovídající údaje z prohlášení osoby, z nichž mohou orgány dožadovaného členského státu ověřit, zda je tento členský stát příslušný na základě kritérií stanovených tímto nařízením.

Komise prostřednictvím prováděcích aktů vytvoří a pravidelně přezkoumává dva seznamy, na nichž jsou podle kritérií uvedených v čl. 22 odst. 3 písm. a) a b) uvedeny přímé a nepřímé důkazy, a stanoví jednotné podmínky pro vypracování a předkládání žádostí o přijetí zpět. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2

Článek 25

Odpověď na žádost o přijetí zpět

1. Dožadovaný členský stát provede nezbytné kontroly a rozhodne o žádosti o přijetí dotyčné osoby zpět co nejrychleji

a v každém případě nejpozději jeden měsíc ode dne, kdy byla žádost doručena. Pokud se žádost opírá o údaje získané ze systému Eurodac, zkracuje se tato lhůta na dva týdny.

2. Pokud není dodržena jednoměsíční lhůta nebo dvoutýdenní lhůta podle odstavce 1, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.

ODDÍL IV

Procesní záruky

Článek 26

Oznámení rozhodnutí o přemístění

1. Pokud dožadovaný členský stát vyhověl žádosti o převzetí nebo přijetí žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) zpět, oznámí dožadující členský stát dotyčné osobě rozhodnutí přemístit ji do příslušného členského státu a případně i rozhodnutí neposuzovat její žádost o mezinárodní ochranu. Pokud dotčenou osobu zastupuje právní poradce nebo jiný poradce, může se členský stát rozhodnout, že místo dotčené osobě oznámí toto rozhodnutí tomuto poradci a případně o něm vyrozumí dotčenou osobu.

2. Rozhodnutí podle odstavce 1 obsahuje rovněž informace o dostupných právních opravných prostředcích, případně včetně práva požádat o odkladný účinek, o lhůtách pro jejich podání a pro provedení přemístění a v případě potřeby též informace o tom, kde a kdy by se měla dotyčná osoba ohlásit, jestliže cestuje do příslušného členského státu sama.

Členské státy zajistí, aby dotčené osobě byly spolu s rozhodnutím podle odstavce 1 sděleny informace o osobách nebo subjektech, které této osobě mohou poskytnout právní pomoc, pokud tyto informace již neobdržela.

3. Pokud dotčené osobě nepomáhá, ani ji nezastupuje právní poradce nebo jiný poradce, sdělí jí členský stát hlavní prvky rozhodnutí, které musí vždy zahrnovat informace o dostupných právních opravných prostředcích a lhůty pro jejich podání v jazyce, kterému dotčená osoba rozumí nebo o němž se lze důvodně domnívat, že mu rozumí.

Článek 27

Opravné prostředky

1. Žadatel nebo jiná osoba uvedená v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) má právo na podání účinného opravného prostředku k soudu co do skutkové i právní stránky ve formě odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo jeho přezkumu.

2. Členské státy stanoví přiměřenou lhůtu, v níž může dotyčná osoba uplatnit své právo na podání účinného opravného prostředku podle odstavce 1.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 348, 24.12.2008, s. 98.

3. Pro účely odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo přezkumu tohoto rozhodnutí, členské státy ve svých vnitrostátních právních předpisech stanoví:

- a) že na základě podání odvolání nebo žádosti o přezkum získává dotčená osoba právo zůstat v daném členském státě, dokud nebude rozhodnuto o odvolání nebo o přezkumu; nebo
- b) automatický odklad přemístění na určitou a přiměřenou dobu, během níž soud po důkladném a pečlivém posouzení rozhodne, zda má být s odvoláním nebo přezkumem spojen i nadále odkladný účinek; nebo
- c) že dotčená osoba může v přiměřené lhůtě požádat soud o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění, dokud nebude rozhodnuto o jejím odvolání nebo o přezkumu. Členské státy zajistí, aby účinný opravný prostředek v podobě odkladu přemístění byl v platnosti až do přijetí rozhodnutí o první žádosti o odklad. Jakékoli rozhodnutí o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění musí být přijato v přiměřené lhůtě, která zároveň umožní důkladné a pečlivé posouzení žádosti. Rozhodnutí neodložit výkon rozhodnutí o přemístění musí obsahovat důvody, na nichž je založeno.

4. Členské státy mohou stanovit, že příslušné orgány mohou z úřední moci rozhodnout o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění do doby, než bude rozhodnuto o odvolání nebo o přezkumu.

5. Členské státy zajistí, aby dotyčná osoba měla přístup k právní pomoci a případně i k jazykové pomoci.

6. Členské státy zajistí, aby byla na žádost poskytnuta bezplatná právní pomoc, pokud si dotyčná osoba nemůže dovolit uhradit náklady s ní spojené. Členské státy mohou stanovit, že pokud jde o poplatky a jiné náklady, nebude žadatelům poskytnuto příznivější zacházení, než je zacházení obecně poskytované v záležitostech týkajících se právní pomoci vlastním státním příslušníkům.

Aniž by tím členské státy svévolně omezovaly přístup k právní pomoci, mohou stanovit, že bezplatná právní pomoc a zastupování nebude poskytnuta, pokud se příslušný orgán či soud domnívají, že odvolání nebo žádost o přezkum nemají reálnou naději na úspěch.

Přijme-li rozhodnutí o neposkytnutí bezplatné právní pomoci a zastoupení podle tohoto odstavce jiný orgán než soud, členské státy stanoví právo podat u soudu účinný opravný prostředek proti tomuto rozhodnutí.

Členské státy v souladu s tímto odstavcem zajistí, že právní pomoc a zastupování nebudou svévolně omezovány a že nebude žadateli bráněno v účinném přístupu ke spravedlnosti.

Právní pomoc musí zahrnovat alespoň vypracování požadovaných procesních dokumentů a zastupování orgány řízení před soudem a může být omezena na právní poradce nebo jiné poradce určené vnitrostátním právem pro poskytování právní pomoci a zastupování.

Postupy pro přístup k právní pomoci stanoví vnitrostátní právo.

ODDÍL V

Zajištění za účelem přemístění

Článek 28

Zajištění

1. Členské státy nezajistí osobu pouze proto, že se na ni vztahuje řízení podle tohoto nařízení.

2. Členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.

3. Zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.

V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.

4. Pokud jde o podmínky zajištění a záruky vztahující se na zajištěné osoby, použijí se na provádění přemístění do příslušného členského státu články 9, 10 a 11 směrnice 2013/33/EU.

ODDÍL VI

Přemístění

Článek 29

Další podmínky a lhůty

1. Přemístění žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provádí po konzultaci dotyčných členských států v souladu s vnitrostátním právem dožadujícího členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, avšak nejpozději šest měsíců od přijetí žádosti jiným členským státem o převzetí dotyčné osoby nebo o její přijetí zpět nebo od vydání konečného rozhodnutí o opravném prostředku nebo o přezkumu, pokud má podle čl. 27 odst. 3 odkladný účinek.

Pokud se přemístění do příslušného členského státu provádí formou kontrolovaného vycestování nebo jako přemístění s doprovodem, členské státy zajistí, aby se provádělo humánně a při plném dodržování základních práv a respektování lidské důstojnosti.

V případě potřeby vystaví dožadující členský stát žadateli propustku (*laissez passer*). Komise stanoví prostřednictvím prováděcích aktů vzor této propustky. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2.

Příslušný členský stát uvedomí náležitě v případě potřeby dožadující členský stát o bezpečném příjezdu dotyčné osoby nebo o skutečnosti, že se ve stanovené lhůtě nedostavila.

2. Pokud k přemístění nedojde během šestiměsíční lhůty, příslušnému členskému zanikne jeho povinnost převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět a příslušným státem se stává dožadující členský stát. Tato lhůta může být prodloužena nejvýše na jeden rok, pokud přemístění nemohlo být uskutečněno z důvodu uvěznění dotyčné osoby, nebo až na 18 měsíců, pokud je dotyčná osoba na útěku.

3. Pokud je osoba přemístěna chybně, nebo pokud je rozhodnutí o přemístění v rámci odvolacího nebo přezkumného řízení zrušeno poté, co bylo přemístění provedeno, přijme členský stát, který přemístění provedl, tuto osobu bezodkladně zpět.

4. Komise stanoví prostřednictvím prováděcích aktů jednotné podmínky pro konzultace a výměnu informací mezi členskými státy, zejména v případech odložených či zpožděných přemístění, přemístění po konkludentním přijetí nebo v případech přemístění nezletilých nebo závislých osob, jakož i v případech kontrolovaného přemístění. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2.

Článek 30

Náklady spojené s přemístěním

1. Nutné náklady spojené s přemístěním žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) do příslušného členského státu hradí přemísťující členský stát.

2. Pokud musí být dotyčná osoba přemístěna zpět do členského státu v důsledku chybného přemístění nebo chybného rozhodnutí o přemístění, které bylo v rámci odvolacího nebo přezkumného řízení zrušeno poté, co bylo přemístění provedeno, nese náklady spojené s přemístěním dotyčné osoby zpět na své území členský stát, který původně přemístění provedl.

3. Od osob, které mají být přemístěny podle tohoto nařízení, nelze náhradu nákladů na přemístění požadovat.

Článek 31

Výměna důležitých informací před provedením přemístěním

1. Členský stát, který provádí přemístění žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d), sdělí příslušnému členskému státu o osobě, jež má být přemístěna, osobní údaje, které jsou vhodné, důležité a přiměřené, a to pouze za tím účelem, aby příslušné orgány v souladu s vnitrostátním právem v příslušném členském státě mohly poskytnout této osobě vhodnou pomoc, včetně okamžité zdravotní péče nezbytné za účelem ochrany jejich životně důležitých zájmů, a zajistit návaznost, pokud jde o ochranu a práva, na které mají nárok podle tohoto nařízení a podle dalších příslušných právních nástrojů týkajících se azylu. Tyto údaje se sdělují příslušnému členskému státu v přiměřené době před provedením přemístění, aby příslušné orgány podle vnitrostátního práva měly dostatek času přijmout nezbytná opatření.

2. Přemísťující členský stát předává, jsou-li k dispozici příslušným orgánům podle vnitrostátního práva, příslušnému členskému státu veškeré informace, které jsou důležité k ochraně práv a k uspokojení bezprostředních zvláštních potřeb osoby, jež má být přemístěna, a zejména:

- a) veškerá opatření, jež musí příslušný členský stát bezodkladně provést, aby zajistil náležité řešení zvláštních potřeb osoby, jež má být přemístěna, včetně veškeré neodkladné zdravotní péče;
- b) kontaktní údaje o případných rodinných příslušnících, příbuzných nebo jiných členech rodiny v přijímajícím členském státě;
- c) v případě nezletilých osob informace o jejich vzdělání;
- d) odhadovaný věk žadatele.

3. Výměna informací podle tohoto článku se uskutečňuje pouze mezi orgány, které jsou oznámeny Komisi podle článku 35 tohoto nařízení prostřednictvím elektronické komunikační sítě „DubliNet“, zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003. Vyměňované informace se použijí pouze pro účely stanovené v odstavci 1 tohoto článku a nestanou se předmětem dalšího zpracování.

4. Za účelem usnadnění výměny informací mezi členskými státy vypracuje Komise prostřednictvím prováděcích aktů vzor standardního formuláře pro předávání údajů požadovaných podle tohoto článku. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2.

5. Na výměnu informací podle tohoto článku se použijí pravidla stanovená v čl. 34 odst. 8 až 12.

Článek 32

Výměna údajů o zdravotním stavu před provedením přemístění

1. Přemísťující členský stát předá, jsou-li k dispozici příslušným orgánům podle vnitrostátního práva, příslušnému členskému státu informace o jakýchkoli zvláštních potřebách osoby, která má být přemístěna, pouze za účelem poskytnutí lékařské péče nebo léčby, zejména pokud jde o zdravotně postižené osoby, starší osoby, těhotné ženy, nezletilé osoby a osoby, které byly vystaveny mučení, znásilnění nebo jiným závažným formám psychologického, fyzického či sexuálního násilí; mezi tyto informace mohou v konkrétních případech patřit i informace o fyzickém a duševním zdraví osoby, jež má být přemístěna. Tyto informace se předávají formou obecného zdravotního osvědčení s nezbytnou dokumentací. Příslušný členský stát zajistí, aby tyto zvláštní potřeby byly dostatečně uspokojeny, zejména včetně veškeré nezbytné základní lékařské péče.

Komise vypracuje prostřednictvím prováděcích aktů vzor tohoto obecného zdravotního osvědčení. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2.

2. Informace uvedené v odstavci 1 předá přemísťující členský stát příslušnému členskému státu buď pouze s výslovným souhlasem žadatele nebo jeho zástupce, nebo pokud není žadatel fyzicky schopen nebo je právně nezpůsobilý dát svůj souhlas a je to nutné pro ochranu životně důležitých zájmů žadatele nebo jiné osoby. Neudělení souhlasu, včetně odmítnutí souhlasu, nepředstavuje překážku pro přemístění žadatele.

3. Zpracovávání osobních údajů o zdravotním stavu uvedených v odstavci 1 provádí pouze odborný zdravotnický pracovník, který je podle vnitrostátního práva nebo pravidel, jež stanoví příslušné vnitrostátní orgány, vázán povinností zachovávat profesní tajemství, nebo jiná osoba podléhající obdobné povinnosti zachovávat profesní tajemství.

4. Výměna informací podle tohoto článku se uskutečňuje pouze mezi odbornými zdravotnickými pracovníky či jinými osobami uvedenými v odstavci 3. Vyměňované informace smějí být použity pouze pro účely uvedené v odstavci 1 a nesmějí být dále zpracovávány.

5. Komise stanoví prostřednictvím prováděcích aktů jednotné podmínky a praktická opatření pro výměnu informací podle odstavce 1 tohoto článku. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2.

6. Na výměnu informací podle tohoto článku se použijí pravidla stanovená v čl. 34 odst. 8 až 12.

Článek 33

Mechanismus pro včasné varování, připravenost a řešení krizí

1. Pokud Komise na základě informací shromážděných podpůrným úřadem podle nařízení (EU) č. 439/2010 zjistí, že uplatňování tohoto nařízení může být ohroženo buď v důsledku existence odůvodněného rizika mimořádného tlaku na azylový systém některého členského státu, nebo v důsledku problémů s fungováním azylového systému některého členského státu, vydá Komise ve spolupráci s podpůrným úřadem doporučení určená danému členskému státu, v nichž jej vyzve k vypracování preventivního akčního plánu.

Dotčený členský stát oznámí Radě a Komisi, zda má v úmyslu předložit preventivní akční plán za účelem překonání daného tlaku nebo problémů spojených s fungováním jeho azylového systému, přičemž zajistí ochranu základních práv žadatelů o mezinárodní ochranu.

Členský stát může vypracovat preventivní akční plán a jeho následné revize z vlastní iniciativy. Při vypracovávání preventivního akčního plánu může požádat o pomoc Komisi, jiné členské státy, podpůrný úřad a další příslušné agentury Unie.

2. Vypracuje-li dotčený členský stát preventivní akční plán, předloží jej Radě a Komisi a podává jim pravidelné zprávy o jeho provádění. Komise poté informuje Evropský parlament o hlavních prvcích preventivního akčního plánu. Komise předkládá zprávy o jeho provádění Radě a předává zprávy o jeho provádění Evropskému parlamentu.

Vypracuje-li dotčený členský stát preventivní akční plán, přijme veškerá vhodná opatření za účelem vypořádání se s mimořádným tlakem na jeho azylový systém, nebo aby bylo zajištěno, že budou zjištěné nedostatky odstraněny dříve, než dojde ke zhoršení této situace. Zahrnuje-li preventivní akční plán opatření zaměřená na řešení mimořádného tlaku na azylový systém členského státu, který může ohrozit uplatňování tohoto nařízení, Komise před předložením zprávy Evropskému parlamentu a Radě konzultuje podpůrný úřad.

3. Pokud Komise na základě analýzy podpůrného úřadu stanoví, že provádění preventivního akčního plánu nevedlo k nápravě zjištěných nedostatků, nebo existuje-li vážné nebezpečí, že se situace v oblasti azylu v daném členském státě změní v krizi, která pravděpodobně není řešitelná pomocí preventivního akčního plánu, může Komise, případně ve spolupráci s podpůrným úřadem, požádat dotčený členský stát, aby vypracoval akční plán pro řešení krize a v případě potřeby jeho revize. Akční plán pro řešení krize musí obsahovat záruky, že je v rámci mechanismu pro včasné varování, připravenost a řešení krizí dodržováno *acquis* Unie v oblasti azylu, zejména pokud jde o základní práva žadatelů o mezinárodní ochranu.

Jakmile je dotčený členský stát požádán, aby vypracoval akční plán pro řešení krize, ve spolupráci s Komisí a podpůrným úřadem tento plán urychleně vypracuje, a to nejpozději do tří měsíců od obdržení žádosti.

Dotčený členský stát předloží svůj akční plán Komisi a dalším zúčastněným stranám, jako je například podpůrný úřad, a alespoň jednou za tři měsíce jim podává zprávu o jeho provádění.

Komise informuje o akčním plánu pro řešení krize, jeho případných revizích a provádění Evropský parlament a Radu. Dotčený členský stát v těchto zprávách uvede údaje důležité pro posuzování dodržování akčního plánu, jako jsou délka řízení, podmínky zajištění žadatele a přijímací kapacity ve vztahu k přílivu žadatelů.

4. Rada v rámci mechanismu pro včasné varování, připravenost a řešení krizí podrobně sleduje situaci a může si vyžádat další informace a poskytovat politické pokyny, zejména pokud jde o posouzení naléhavosti a vážnosti situace, tedy nutnosti, aby členský stát vypracoval preventivní akční plán nebo v případě potřeby akční plán pro řešení krize. Evropský parlament a Rada mohou, považují-li to za vhodné, v rámci celého mechanismu jednat a poskytovat pokyny ohledně jakýchkoli opatření na podporu solidarity.

KAPITOLA VII

SPRÁVNÍ SPOLUPRÁCE

Článek 34

Sdílení informací

1. Každý členský stát sdělí kterémukoli členskému státu, který o to požádá, osobní údaje o žadateli, které jsou vhodné, důležité a přiměřené pro:

- a) určení příslušného členského státu;
- b) posouzení žádosti o mezinárodní ochranu;
- c) splnění jakékoli povinnosti vyplývající z tohoto nařízení.

2. Informace uvedené v odstavci 1 se mohou týkat pouze:

- a) osobních údajů o žadateli a případně o jeho rodinných příslušnících, příbuzných nebo jiných členech rodiny (příjmení a jméno, případně dřívější příjmení, přezdívkou nebo převzatá jména, současnou a předchozí státní příslušnost, datum a místo narození);
- b) průkazů totožnosti a cestovních dokladů (číslo, platnost, datum vydání, vydávající orgán, místo vydání atd.);
- c) jiných skutečností, které jsou nezbytné pro zjištění totožnosti žadatele, včetně otisků prstů zpracovaných v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013;

d) míst pobytu a trasy cesty;

e) povolení k pobytu nebo víz vydaných členským státem;

f) místa podání žádosti;

g) data podání předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, data podání současné žádosti, stavu řízení a případného rozhodnutí, pokud bylo vydáno.

3. Pokud je to nezbytné pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, může také příslušný členský stát požádat jiný členský stát, aby mu sdělil důvody, které žadatel pro svou žádost uvedl, a případně důvody pro přijatá rozhodnutí týkající se žadatele. Tento členský stát může odmítnout odpovědět na takovou žádost, jestliže sdělení takových informací může ohrozit důležité zájmy tohoto členského státu nebo ochranu svobod a základních práv dotčené osoby či jiných osob. V každém případě mohou být takto požadované informace sděleny pouze dožadujícímu členskému státu, jenž získal písemný souhlas žadatele o mezinárodní ochranu. V tomto případě musí žadatel vědět, jakých informací se jeho souhlas týká.

4. Každá žádost o informace musí být zasílána pouze v souvislosti s konkrétní žádostí o mezinárodní ochranu. Musí být zdůvodněna, a pokud je jejím účelem ověřit, zda existuje kritérium, které může zakládat příslušnost dožádaného členského státu, musí v ní být uvedeno, o jaké důkazy o způsobech a prostředcích, pomocí nichž žadatel vstoupil na území některého členského státu, včetně významných informací ze spolehlivých zdrojů, nebo o jakou konkrétní a ověřitelnou část prohlášení žadatele se opírá. Má se za to, že významné informace ze spolehlivých zdrojů nejsou samy o sobě dostatečné pro určení příslušnosti a pravomoci členského státu podle tohoto nařízení, ale mohou přispět k hodnocení jiných indicií týkajících se konkrétního žadatele.

5. Dožádaný členský stát je povinen odpovědět do pěti týdnů. Každé prodloužení s odpovědí musí být řádně zdůvodněno. Nedodržení pětitýdenní lhůty nezabavuje dožádaný členský stát povinnosti poskytnout odpověď. Pokud dožádaný členský stát, který nedodržel maximální lhůtu, zatají informaci, která ukazuje na jeho příslušnost, nemůže se dovolávat uplynutí lhůty podle článků 21, 23 a 24, pokud jde o důvod jeho odmítnutí vyhovět žádosti o převzetí nebo přijetí zpět. V tomto případě se lhůty stanovené v článcích 21, 23 a 24 pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět prodlouží o dobu, která odpovídá prodlevě v odpovědi ze strany dožádaného členského státu.

6. Výměna informací se provádí na žádost členského státu a může proběhnout pouze mezi orgány, které členské státy oznámily Komisi jako orgány podle čl. 35 odst. 1.

7. Vyměněné informace smějí být použity pouze pro účely stanovené v odstavci 1. V každém členském státě smí být taková informace sdělena v závislosti na jejím druhu a pravomocích přijímajícího orgánu pouze orgánům a soudům, které jsou pověřeny:

a) určením příslušného členského státu;

b) posouzením žádosti o mezinárodní ochranu;

c) plněním jakékoli povinnosti vyplývající z tohoto nařízení.

8. Členský stát, který informace předává, zajistí jejich přesnost a aktuálnost. Pokud se ukáže, že tento členský stát předal informace, které jsou nepřesné nebo které neměly být předány, jsou o tom přijímající členské státy neprodleně informovány. Tyto členské státy jsou povinny tyto údaje opravit nebo je vymazat.

9. Žadatel má právo být na vlastní žádost informován o všech zpracovaných údajích o své osobě.

Pokud žadatel zjistí, že tyto údaje byly zpracovány v rozporu s tímto nařízením nebo se směrnicí 95/46/ES, zejména z toho důvodu, že jsou neúplné nebo nepřesné, je oprávněn požadovat jejich opravu nebo výmaz.

Orgán, který údaje opravuje nebo vymazává, o tom uvědomí členský stát, který informace poskytl nebo obdržel.

Žadatel má právo podat žalobu nebo stížnost u příslušných orgánů nebo soudů členského státu, který mu odepřel právo na přístup nebo právo na opravu nebo výmaz údajů, které se jej týkají.

10. V každém dotčeném členském státě je v individuálním spise dotčené osoby nebo v registru zápis o předání a přijetí vyměněných informací.

11. Vyměňované údaje jsou uchovávány po dobu, která je nezbytná pro účely, kvůli nimž byly vyměněny.

12. Pokud nejsou údaje zpracovány automaticky nebo nejsou obsaženy ve spisu či nemají být do něj zařazeny, přijme každý členský stát vhodná opatření pro to, aby účinnými kontrolami zajistil dodržování tohoto článku.

Článek 35

Příslušné orgány a zdroje

1. Každý členský stát neprodleně oznámí Komisi konkrétní orgány pověřené plněním povinností, které vyplývají z tohoto nařízení nebo z kterékoli jeho změny. Členské státy zajistí, aby tyto orgány měly potřebné zdroje pro plnění svých úkolů, a zejména pro vypracování odpovědí na žádosti o informace, žádosti o převzetí a žádosti o přijetí žadatelů zpět ve stanovených lhůtách.

2. Komise zveřejní v *Úředním věstníku Evropské unie* souhrnný seznam orgánů uvedených v odstavci 1. Pokud dojde k jeho změně, Komise zveřejňuje jednou ročně aktualizovaný souhrnný seznam.

3. Orgánům uvedeným v odstavci 1 je poskytováno nezbytné proškolení, pokud jde o uplatňování tohoto nařízení.

4. Komise prostřednictvím prováděcích aktů zavede bezpečné prostředky elektronické komunikace mezi orgány uvedenými v odstavci 1 pro přenos žádostí, odpovědí a veškeré písemné korespondence zajišťující, že odesílatelé automaticky obdrží elektronický doklad o doručení. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2.

Článek 36

Správní ujednání

1. Členské státy mohou mezi sebou přijmout dvoustranná správní ujednání ohledně provádění tohoto nařízení, aby zjednodušily jeho uplatňování a zvýšily jeho účinnost. Tato ujednání se mohou týkat:

a) výměny styčných úředníků;

b) zjednodušení postupů a zkrácení lhůt pro předávání a posuzování žádostí o převzetí nebo přijetí žadatelů zpět.

2. Členské státy mohou rovněž ponechat v platnosti správní ujednání uzavřená podle nařízení (ES) č. 343/2003. Nejsou-li

tato ujednání v souladu s tímto nařízením, dotčené členské státy je pozmění tak, aby byl jakýkoli zjištěný nesoulad odstraněn.

3. Před uzavřením či změnou jakéhokoli ujednání podle odst. 1 písm. b) dotčené členské státy konzultují Komisi, pokud jde o slučitelnost daného ujednání s tímto nařízením.

4. Domnívá-li se Komise, že ujednání podle odst. 1 písm. b) nejsou slučitelná s tímto nařízením, oznámí to v přiměřené době dotčeným členským státům. Tyto členské státy přijmou veškerá náležitá opatření, aby dotčená ujednání v přiměřené době změnila tak, aby zjištěný nesoulad odstranily.

5. Členské státy oznámí Komisi veškerá ujednání podle odstavce 1 a jejich případné vypovězení nebo změny.

KAPITOLA VIII

DOHODOVÁNÍ

Článek 37

Dohodování

1. V případě, že se členské státy nejsou schopny dohodnout na jakékoli záležitosti související s uplatňováním tohoto nařízení, mohou použít dohodovací řízení stanovené v odstavci 2.

2. Dohodovací řízení se zahájí na žádost jednoho z členských států ve sporu podanou předsedovi výboru zřízeného článkem 44. Svým souhlasem s využitím dohodovacího řízení se členské státy zavazují dodržet v nejvyšší možné míře navržené řešení.

Předseda výboru jmenuje tři členy výboru zastupující tři členské státy, které s danou záležitostí nejsou spojeny. Tito zástupci obdrží písemné nebo ústní vyjádření stran a po rozpravě navrhnou do jednoho měsíce řešení, a případně o něm i hlasují.

Rozpravu řídí předseda výboru nebo jeho zástupce. Může vyjádřit svůj názor, nesmí ale hlasovat.

Ať už strany navržené řešení přijmou nebo odmítnou, je konečné a neodvolatelné.

KAPITOLA IX

PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 38

Zabezpečení a ochrana údajů

Členské státy přijmou veškerá vhodná opatření, aby zajistily zabezpečení předávaných osobních údajů a zejména aby zabránily protiprávnímu či neoprávněnému přístupu ke zpracovávaným osobním údajům, jejich zveřejnění, pozměnění či ztrátě.

Každý členský stát zajistí, aby vnitrostátní orgán či orgány dozoru určené podle čl. 28 odst. 1 směrnice 95/46/ES dohlížely nezávisle a v souladu s příslušným vnitrostátním právem nad zákonností zpracování osobních údajů dotyčným členským státem podle tohoto nařízení.

Článek 39

Důvěrnost

Členské státy zajistí, aby orgány uvedené v článku 35 byly ve vztahu k veškerým informacím získaným v rámci své činnosti vázány pravidly důvěrnosti stanovenými vnitrostátním právem.

Článek 40

Sankce

Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby zajistily, že jakékoli zneužití údajů zpracovávaných podle tohoto nařízení podléhá sankcím podle vnitrostátního práva, včetně správních nebo trestních sankcí, jež jsou účinné, přiměřené a odrazující.

Článek 41

Přechodná opatření

Pokud byla žádost podána po dni uvedeném v čl. 49 odst. 2, zohlední se události, které mohou mít za následek stanovení příslušnosti členského státu podle tohoto nařízení, i když uvedenému dni předcházejí, s výjimkou událostí uvedených v čl. 13 odst. 2.

Článek 42

Výpočet lhůt

Lhůty stanovené tímto nařízením se počítají takto:

- a) pokud se má lhůta vyjádřená ve dnech, týdnech či měsících počítat od okamžiku, v němž došlo k události nebo kdy proběhlo jednání, den, kdy došlo k události nebo kdy proběhlo jednání, se do dané lhůty nezapočítává;
- b) lhůta vyjádřená v týdnech či měsících končí uplynutím dne v posledním týdnu či měsíci, který je tímž dnem v týdnu

nebo připadá na stejné datum jako den, ve kterém došlo k události nebo ve kterém proběhlo jednání, od nichž se lhůta počítá. Jestliže ve lhůtě vyjádřené v měsících není v posledním měsíci den, ve kterém by lhůta měla uplynout, končí lhůta uplynutím posledního dne daného měsíce;

- c) lhůty zahrnují soboty, neděle a státem uznané svátky v každém dotčeném členském státě.

Článek 43

Územní působnost

Pokud jde o Francouzskou republiku, vztahuje se toto nařízení pouze na její evropské území.

Článek 44

Výbor

1. Komisi je nápomocen výbor. Uvedený výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.

Pokud výbor nevydá žádné stanovisko, Komise navrhaný prováděcí akt nepřijme a použije se čl. 5 odst. 4 třetí pododstavec nařízení (EU) č. 182/2011.

Článek 45

Výkon přenesené pravomoci

1. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci je svěřena Komisi za podmínek stanovených v tomto článku.
2. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedená v čl. 8 odst. 5 a čl. 16 odst. 3 je svěřena Komisi na dobu 5 let ode dne vstupu tohoto nařízení v platnost. Komise vypracuje zprávu o přenesené pravomoci nejpozději devět měsíců před koncem tohoto pětiletého období. Přenesení pravomoci se automaticky prodlužuje o stejně dlouhá období, pokud Evropský parlament nebo Rada nevysloví proti tomuto prodloužení námitku nejpozději tři měsíce před koncem každého z těchto období.
3. Evropský parlament nebo Rada mohou přenesení pravomoci uvedené v čl. 8 odst. 5 a čl. 16 odst. 3 kdykoli zrušit. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomoci v něm blíže určené. Rozhodnutí nabývá účinku prvním dnem po zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie* nebo k pozdějšímu dni, který je v něm upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných aktů v přenesené pravomoci.

4. Přijetí aktu v přenesené pravomoci Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.

5. Akt v přenesené pravomoci přijatý podle čl. 8 odst. 5 a čl. 16 odst. 3 vstoupí v platnost, pouze pokud proti němu Evropský parlament ani Rada nevysloví námitky ve lhůtě čtyř měsíců ode dne, kdy jim byl tento akt oznámen, nebo pokud Evropský parlament i Rada před uplynutím této lhůty informují Komisi, že námitky nevysloví. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o dva měsíce.

Článek 46

Sledování a hodnocení

Do 21. července 2016 předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu o uplatňování tohoto nařízení a případně navrhne nezbytné změny. Členské státy předají Komisi všechny informace, které jsou vhodné pro přípravu této zprávy, nejpozději šest měsíců před uplynutím této lhůty.

Po předložení této zprávy předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu o uplatňování tohoto nařízení zároveň se zprávami o provádění systému Eurodac podle článku 40 nařízení (EU) č. 603/2013.

Článek 47

Statistické údaje

Podle čl. 4 odst. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 862/2007 ze dne 11. července 2007 o statistice Společenství v oblasti migrace a mezinárodní ochrany ⁽¹⁾ členské státy předkládají Komisi (Eurostatu) statistiky o uplatňování tohoto nařízení a nařízení (ES) č. 1560/2003.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech v souladu se Smlouvami.

V Bruselu dne 26. června 2013.

Za Evropský parlament
předseda
M. SCHULZ

Za Radu
předseda
A. SHATTER

Článek 48

Zrušení

Nařízení (ES) č. 343/2003 se zrušuje.

Ustanovení čl. 11 odst. 1 a článků 13, 14 a 17 nařízení (ES) č. 1560/2003 se zrušují.

Odkazy na zrušené nařízení nebo články se považují za odkazy na toto nařízení v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze II.

Článek 49

Vstup v platnost a použitelnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Použije se na žádosti o mezinárodní ochranu podané v období od prvního dne šestého měsíce po vstupu tohoto nařízení v platnost a od tohoto dne se bude používat pro všechny žádosti o převzetí nebo přijetí žadatelů zpět bez ohledu na datum učinění žádosti. Členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, která byla učiněna před tímto dnem, se určí v souladu s kritérii, která jsou stanovena v nařízení (ES) č. 343/2003.

Odkazy v tomto nařízení na nařízení (EU) č. 603/2013, směrnici 2013/32/EU a směrnici 2013/33/EU, se považují až do data jejich použitelnosti za odkazy na nařízení (ES) č. 2725/2000 ⁽²⁾, směrnici 2003/9/ES ⁽³⁾ a směrnici 2005/85/ES ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 199, 31.7.2007, s. 23.

⁽²⁾ Nařízení Rady (ES) č. 2725/2000 ze dne 11. prosince 2000 o zřízení systému Eurodac pro porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování Dublinské úmluvy (Úř. věst. L 316, 15.12.2000, s. 1).

⁽³⁾ Směrnice Rady 2003/9/ES ze dne 27. ledna 2003, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl (Úř. věst. L 31, 6.2.2003, s. 18).

⁽⁴⁾ Směrnice Rady 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o priznávání a odnímání postavení uprchlíka (Úř. věst. L 326, 13.12.2005, s. 13).

PŘÍLOHA I

Zrušená nařízení (podle článku 48)

Nařízení Rady (ES) č. 343/2003

(Úř. věst. L 50, 25.2.2003, s. 1).

Pouze ustanovení čl. 11 odst. 1 a článků 13, 14 a 17 nařízení Komise (ES) č. 1560/2003

(Úř. věst. L 222, 5.9.2003, s. 3).

PŘÍLOHA II

Srovnávací tabulka

Nařízení (ES) č. 343/2003	Toto nařízení
Článek 1	Článek 1
Čl. 2 písm. a)	Čl. 2 písm. a)
Čl. 2 písm. b)	—
Čl. 2 písm. c)	Čl. 2 písm. b)
Čl. 2 písm. d)	Čl. 2 písm. c)
Čl. 2 písm. e)	Čl. 2 písm. d)
Čl. 2 písm. f)	Čl. 2 písm. e)
Čl. 2 písm. g)	Čl. 2 písm. f)
—	Čl. 2 písm. h)
—	Čl. 2 písm. i)
Čl. 2 písm. h)	Čl. 2 písm. j)
Čl. 2 písm. i)	Čl. 2 písm. g)
—	Čl. 2 písm. k)
Čl. 2 písm. j) a k)	Čl. 2 písm. l) a m)
—	Čl. 2 odst. n
Čl. 3 odst. 1	Čl. 3 odst. 1
Čl. 3 odst. 2	Čl. 17 odst. 1
Čl. 3 odst. 3	Čl. 3 odst. 3
Čl. 3 odst. 4	Návěti čl. 4 odst. 1
—	Čl. 4 odst. 1 písm. a) až f)
—	Čl. 4 odst. 2 a 3
Čl. 4 odst. 1 až 5	Čl. 20 odst. 1 až 5
—	Čl. 20 odst. 5 třetí pododstavec
—	Článek 5
—	Článek 6
Čl. 5 odst. 1	Čl. 7 odst. 1
Čl. 5 odst. 2	Čl. 7 odst. 2
—	Čl. 7 odst. 3
Článek 6 první pododstavec	Čl. 8 odst. 1
—	Čl. 8 odst. 3
Článek 6 druhý pododstavec	Čl. 8 odst. 4
Článek 7	Článek 9

Nařízení (ES) č. 343/2003	Toto nařízení
Článek 8	Článek 10
Článek 9	Článek 12
Článek 10	Článek 13
Článek 11	Článek 14
Článek 12	Článek 15
—	Článek 16
Článek 13	Čl. 3 odst. 2
Článek 14	Článek 11
Čl. 15 odst. 1	Čl. 17 odst. 2 první pododstavec
Čl. 15 odst. 2	Čl. 16 odst. 1
Čl. 15 odst. 3	Čl. 8 odst. 2
Čl. 15 odst. 4	Čl. 17 odst. 2 čtvrtý pododstavec
Čl. 15 odst. 5	Čl. 8 odst. 5 a 6 a čl. 16 odst. 2
Čl. 16 odst. 1 písm. a)	Čl. 18 odst. 1 písm. a)
Čl. 16 odst. 1 písm. b)	Čl. 18 odst. 2
Čl. 16 odst. 1 písm. c)	Čl. 18 odst. 1 písm. b)
Čl. 16 odst. 1 písm. d)	Čl. 18 odst. 1 písm. c)
Čl. 16 odst. 1 písm. e)	Čl. 18 odst. 1 písm. d)
Čl. 16 odst. 2	Čl. 19 odst. 1
Čl. 16 odst. 3	Čl. 19 odst. 2 první pododstavec
—	Čl. 19 odst. 2 druhý pododstavec
Čl. 16 odst. 4	Čl. 19 odst. 3
—	Čl. 19 odst. 3 druhý pododstavec
Článek 17	Článek 21
Článek 18	Článek 22
Čl. 19 odst. 1	Čl. 26 odst. 1
Čl. 19 odst. 2	Čl. 26 odst. 2 a čl. 27 odst. 1
—	Čl. 27 odst. 2 až 6
Čl. 19 odst. 3	Čl. 29 odst. 1
Čl. 19 odst. 4	Čl. 29 odst. 2
—	Čl. 29 odst. 3
Čl. 19 odst. 5	Čl. 29 odst. 4
Návěť čl. 20 odst. 1	Čl. 23 odst. 1
—	Čl. 23 odst. 2
—	Čl. 23 odst. 3

Nařízení (ES) č. 343/2003	Toto nařízení
—	Čl. 23 odst. 4
Čl. 20 odst. 1 písm. a)	Čl. 23 odst. 5 první pododstavec
—	Článek 24
Čl. 20 odst. 1 písm. b)	Čl. 25 odst. 1
Čl. 20 odst. 1 písm. c)	Čl. 25 odst. 2
Čl. 20 odst. 1 písm. d)	Čl. 29 odst. 1 první pododstavec
Čl. 20 odst. 1 písm. e)	Čl. 26 odst. 1 a 2, čl. 27 odst. 1, čl. 29 odst. 1 druhý a třetí pododstavec
Čl. 20 odst. 2	Čl. 29 odst. 2
Čl. 20 odst. 3	Čl. 23 odst. 5 druhý pododstavec
Čl. 20 odst. 4	Čl. 29 odst. 4
—	Článek 28
—	Článek 30
—	Článek 31
—	Článek 32
—	Článek 33
Čl. 21 odst. 1 až 9	Čl. 34 odst. 1 až 9 první až třetí pododstavec
—	Čl. 34 odst. 9 čtvrtý pododstavec
Čl. 21 odst. 10 až 12	Čl. 34 odst. 10 až 12
Čl. 22 odst. 1	Čl. 35 odst. 1
—	Čl. 35 odst. 2
—	Čl. 35 odst. 3
Čl. 22 odst. 2	Čl. 35 odst. 4
Článek 23	Článek 36
—	Článek 37
—	Článek 40
Čl. 24 odst. 1	vypuštěn
Čl. 24 odst. 2	Článek 41
Čl. 24 odst. 3	zrušen
Čl. 25 odst. 1	Článek 42
Čl. 25 odst. 2	vypuštěn
Článek 26	Článek 43

Nařízení (ES) č. 343/2003	Toto nařízení
Čl. 27 odst. 1 a 2	Čl. 44 odst. 1 a 2
Čl. 27 odst. 3	zrušen
—	Článek 45
Článek 28	Článek 46
—	Článek 47
—	Článek 48
Článek 29	Článek 49

Nařízení (ES) č. 1560/2003	Toto nařízení
Čl. 11 odst. 1	—
Čl. 13 odst. 1	Čl. 17 odst. 2 první pododstavec
Čl. 13 odst. 2	Čl. 17 odst. 2 druhý pododstavec
Čl. 13 odst. 3	Čl. 17 odst. 2 třetí pododstavec
Čl. 13 odst. 4	Čl. 17 odst. 2 první pododstavec
Článek 14	Článek 37
Čl. 17 odst. 1	Čl. 9, 10 a 17 odst. 2 první pododstavec
Čl. 17 odst. 2	Čl. 34 odst. 3

PROHLÁŠENÍ RADY, EVROPSKÉHO PARLAMENTU A KOMISE

Rada a Evropský parlament vyzývají Komisi, aby zvážila, aniž je dotčeno její právo podávat návrhy, revizi čl. 8 odst. 4 přepracovaného znění dublinského nařízení, jakmile Soudní dvůr vydá rozhodnutí ve věci C-648/11 MA a další v. Secretary of State for the Home Department a nejpozději ve lhůtách stanovených v článku 46 dublinského nařízení. Evropský parlament a Rada poté vykonají své zákonodárné pravomoci, přičemž zohlední nejlepší zájmy dítěte.

Komise v duchu kompromisu a s cílem zajistit okamžité přijetí návrhu souhlasí se zvážením této výzvy, o níž se domnívá, že se vztahuje pouze k těmto konkrétním okolnostem a nevytváří precedent.
